

1.

Gods timing

*Hij heeft ieder ding schoon gemaakt
op zijn tijd.*

Prediker 3:11a

Je bent zwanger! De emoties schieten door je heen wanneer je een plusje op de zwangerschapstest ziet verschijnen. Verwondering, ongeloof, blijdschap of misschien ook schrik. Al snel tel je in gedachten. Hoeveel weken ben ik nu? En wanneer ben ik dan uitgerekend? Hoe komt dat uit in de tijd? Rekenen doen we vaak rondom een zwangerschap. Het begint soms al lang daarvoor.

Hoe was dat voor jou? Wat was jouw planning? Had je eigenlijk gedacht dat een zwangerschap wel langer op zich zou laten wachten? En werd je bijna overvallen door het feit dat je zó snel zwanger was? Misschien moest je echt wel even aan het idee wennen. Je had nog zoveel plannen. Je bent pas getrouwd, of je andere

kind(eren) is/zijn nog vrij jong. Soms ben je voor je gevoel praktisch nog niet klaar voor een (volgende) zwangerschap ...

Mogelijk keek je er juist al lang naar uit. Duurde het langer voor je in verwachting raakte dan je wilde. Was je teleurgesteld in de maanden die achter liggen. Misschien af en toe ook opstandig. Of verloor je de moed?

Persoonlijk rekende ik al met zwangerschap vanaf dat ik jong was. Het was altijd mijn grote droom om moeder te worden. Wanneer mij op de universiteit gevraagd werd wat ik wilde worden na mijn studie antwoordde ik altijd met 'moeder'. Alleen ... het moederschap kwam niet zo snel als ik dacht. Vlak voor mijn eerste huwelijk ontdekten we dat mijn man kanker had. We hadden beiden een sterke kinderwens. Maar in de tweeënhalf jaar huwelijk die er volgden was daar door de steeds terugkerende ziekte geen mogelijkheid

voor. En toen ik alleen als weduwe achterbleef, was ik mét mijn man Niek ook mijn hoop op het moederschap verloren.

Na mijn tweede huwelijksdag keek ik er dan ook enorm naar uit om zwanger te mogen worden. Ik was inmiddels 34 jaar. Voor mij kon een kindje niet snel genoeg komen. Maar opnieuw werd mijn geduld even op de proef gesteld. Na een halfjaar werd ik onzekerder. Wat als ik helemaal niet zwanger zou worden? Ik rekende in gedachten uit hoeveel keer ik nog vruchtbaar zou zijn tot mijn veertigste. Irrationele gedachten. Maar ze waren er wel.

Toen ik eenmaal wist dat ik zwanger was, kwamen met de enorme blijdschap ook de schuldgevoelens. Schuld over de gedachten die ik had gehad in al die jaren en die maanden ervoor. Wat was ik tekortgeschoten in vertrouwen. Wat dacht ik het vaak beter te weten dan God. Misschien herken je die

schuldgevoelens wel. Omdat jij ook zo uitzag naar een zwangerschap. Of omdat je er even aan moest wennen dat je juist op dit moment zwanger werd. Of omdat je eigenlijk had gedacht dat er geen kinderen meer zouden komen omdat het gezin voor jullie gevoel ‘compleet’ was. Of omdat je al wat ouder bent.

Als God een wonder in onze baarmoeder werkt, ervaren we zo dat wij de planning niet kunnen bepalen. God is de Schepper. Is het niet opvallend dat we in de Bijbel heel veel voorbeelden vinden van vrouwen voor wie de kinderzegen kwam op een moment dat zij het niet (meer) verwachtten? Rebekka moest twintig jaar wachten. Sara en Elisabet moesten wachten tot het moment dat ze menselijk gesproken geen kinderen meer konden krijgen. Hanna werd jaren geplaagd door kinderloosheid. Jochébed werd zwanger in een tijd dat je als moeder misschien hoopte dat

de kinderzegen uit zou blijven omdat je zoon in de rivier de Nijl geworpen zou worden. Zal Bathséba niet gehoopt hebben dat die ene nacht met koning David geen gevolgen zou hebben? En is de moeder van de Heere Jezus niet het helderste voorbeeld van een vrouw die menselijk gesproken nog helemaal niet klaar was voor een zwangerschap? Maria was nog verloofd ... Al deze vrouwen hadden zelf een andere planning. Maar in de geschiedenissen lezen we hoe ze zich later mochten verwonderen over Gods timing.

Van mijn moeder kreeg ik aan het begin van mijn zwangerschap een mok met de Engelse tekst uit Prediker 3:11: *He has made everything beautiful at His time*. God heeft dit moment voor onze zwangerschap uitgekozen. Niet omdat dit moment ons het beste uitkwam of het beste in onze plannen paste. Maar omdat het Zijn tijd was om een nieuw mensje te maken. Een wonder-schoon kindje.

Laten we bidden om vergeving voor verkeerde gedachten. Mogelijk een gebrek aan vertrouwen in Gods plan. En laten we vragen om vertrouwen om ook de rest van de planning, het moment van de geboorte in Zijn hand te mogen leggen. Hoe groot zou het zijn wanneer ook wij later in ons leven nog eens verwonderd terug mogen kijken op Zijn perfecte timing!

Heere, als ik tot U kom
schenk mij dan ootmoed

dankbaarheid
mijn hart is blij vervuld

nu pril leven groeit
reken ik iedere dag

Heere, leer mij
met gevouwen handen

volgend te
verwachten